

MARIJIN

Nevtepenoprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pėtidesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtopeno poprijetje. Vrejuje ga z dovoljenjom višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štirihezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Naročnikom.

Po sūšnom leti prišli smo srečno z Marijinov pomočjov k jaslicam božega Sineka. Tū si namočimo sūhi ograd naše dūše s sladkov miloščov božega Deteta, da ozelenijo, precvetejo i vsikdar cvetejo rože-jakosti v njem. Lepi moremo biti pri jaslicah. Čisti, krotki, ponizni, milostivni, pravični, pač napunjeni z tistimi jakostmi, z šterimi je v jaslicah sinek Marijin. I vsaki, ki si navuke Marijinoga lista v srce jemlje, ma to lepo dūšo. Ma jo i ka de njemi den od dneva lepša i bogatejša, je naše božično i novoletno srčno želenje. Ja, to želemo vsem našim dragim naročnikom, naj vživajo z najlepšov dūšov blažene svetke i srečno novo leto. Daj Vam to mali Ježušek!

Dūšice drage, deca Marijina, ljūbljenke Jezušovoga Srca, dediči neskončno lepe nebe, ljūbiteljice dobroga Jezuša i njegove prečište matere, podobo večnoga Boga štere nosite na sebi, ka mislite na novo leto? Mi Vam povemo svoje misli. Mi to mislimo, i tak nas včijo vsi vučitelje cerkveni i vsi svetcī z rečjov i pisanjom ka brez premišljavanja od verskih reči je ne mogoče dūšo občuvati smrtnoga greha. Te pa mori dūšo i jo spravi v večni ogenj. A ar vas ljūbimo, vse raj darujemo da vas rešimo te nesreče. I to je dužnost vsakoga dūhovnika. Če gledate njihove trūde, štere prenašajo za vas, morete priznati, da vas zaistino ščejo zveličati. To ščem mi vsi, zato ščem v novom leti pālī pisati Marijin List. To je moja mieseo, ka de vaša, nevem.

Ali vūpam se ka de vaša tūdi takša. Letos nas je koštao do 30 jezero koron M. List. Naročnine ne je meo. Računali smo na vašo ljūbezen do Marije, da njenoga dara, njeni list ne zavržete. Pa ne ste ga. Večina je po svojoj moči dala podporo i brez duga smo Vam ga mogli do rok dati zato, ar smo meli še nekaj staroga papira i ar smo ga nekaj tūdi brezplačno dobili od nekih dobrih src. Zato smo brez duga lejko dokončali leto. V novom leti računamo pālī tak. Nanašamo se na vašo nežno ljūbav do nebeske matere D. Marije i se vūpamo, da kak mi dōprinesemo tē dar, da *Mariji na čast i i vašim dūšam na hasek mo delati brezplačno, te vi sebi na hasek i Mariji na čast omogočili vōdavanje M. Lista po vašoj podpori. Ne prosimo kak lani 10 K. Ne. Keliko što premore. Siromak poleg svojega siromaštva, bogatec poleg svojega bogastvo naj da. Ki pa nikaj ne more dati, naj moli za nas. Letos so nešteri vzeti M. List, ne pa šteli dati podpore. To je greh krivice i vkanjenja. Ki ga vzeme, more dati na njega keliko premore. Od sirot smo nikaj ne prosili i niti letos ne prosimo podpore. Zato smo letos mogli določiti velikost podpore, naj n a m p r i d e v ō, k a zavolo nepoštenih ljūdi ne trpi slava Marijina. K leti de nači. Samo tistomi naj dajo širitelje M. List, ki šče na njega dati po svojoj mogočnosti podporo. Sirotam naj ga dajo brezplačno. Ta podpora de se brala ednok na leto, na Svečnico i v njenoj osmini. Te den je Marija dala nam največši dar, Jezuša Boga v cerkvi za naših dūš re-*

šenje, te dni njoj mi zato povrnimo dobroto s tem, ka darujemo za vōdavanje lista, šteri širi njeno čast. Deca Marijina, jeli ka ste zarazmela?! Je tūdi vaša misel to? Le po Mariji za Boga živeti ino mreti, Bod žela našega srca! Da bomo v nebi lepi!

Črensovci, 1921. dec. 8.

Klekl Jožef,

Urednik M. Lista.

Časti Marijo!

Po knjigi: Claudius Arvisenet, Memoriale vitae sacerdotalis — prosto prestavo J. G.

Etak ti guči Gospod Bog:

Jas, večna Modrost, ki prebivam na višavaj, sam stopo na zemljo z Marijinov pomočjov, z njov sam napravvo ljūdi srečne. Skleno sam, sin moj, da ti dam modrost in svetost po njoj.

Ti si moj sin. — jaz sam tvoj Oča. Marija je tvoja mati.

Slab si; — jaz sam Gospod, ki delim moč, Marija pa je tvoja priprošnjica, da prosi pomoč za tebe.

Grešnik si; — ja. smilūjem in sam smileni, Marija je pribežališče grešnikov, po njoj lahko zadobiš smilenje.

Pogledni na nebo: Jaz sam Bog nebes in ona nebeska kraljica, da ti more zagotoviti dostop v moje kraljestvo.

Sveti moraš postati; — pri meni se dobijo vse jakosti in vsa svetost; Marija je upraviteljica teh zakladov (kinčov.)

Sin moj, ti ščeš miloščo pa diko dosegnoti? — Zovi Mater, časti Marijo; poslūhno bom njene prošnje, pokažem njoj da sam njeni sin in ona ti bo pokazala, da je tvoja mati.

Moja Mati nosi ime „Vrata nebeska“. Nad ta vrata odhajajo moji dari na zemljo in nad ta vrata prihajajo k meni svetniki.

Prečti, moj sin, če moreš, kelko grešnikov sam po njoj spreobrnjo, kelko svetnikov napravo, kelko jih je zadobilo po njoj dar stanovitnosti, zmag v trpljenji, kelko jih je zadobilo venec nebeske slave!

Pogledni Avguština, Ivana Damaščana, Germana, Anzelma, Bonaventura, Bernarda, Dominika, Vincencija Fererskoga, Ksaverija in telko drugih svetnikov, Marijinih dužabnikov, šteri so imeli tak velko svetost. Ali sam jih ne po Mariji posveto? So li nad kakša druga vrata prišli v nebesa, kak po Mariji?

Prečti, če moreš, kelko mrtvih je obudila njena priprošnja, kelko betežnih ozdravila, kelko pred nesrečov obvarvala, kelko na morji, kelko v lakoti, kelko v kügi! Kelko prosečim vojskinim trumam je dala zmago, kelko kriverstev je zatrla!

Takšo oblast in moč sam dao jaz Gospod Materi; zato je moja volja, da se njoj izkažuje primerno spoštovanje.

Tudi ti, moj sin, moraš s čistim srcem častiti Mater; ne samo zavoljo toga, da bi te vzela v svoje varstvo, liki tudi iz same prave srčne ljubezni do nje.

Ona je tvoja mati, zato jo moraš poštovati. Ona je pa tudi moja mati, moja cerkev, moje svetišče, zato jo moraš častiti.

Puna je milošče, zato jo moraš blagrovati; milostivna je zato njej moraš zavupati. Kraljica angelov je ona in tvoja gospa, zato njoj moraš biti podložen in pokoren.

Ona se dopadne Oči, ki ljübi svojo Hčer; dopadne Sini, ki ljübi Mater; dopadne Mladoženci, ki ljübi zaročnico. Časti Marijo in dopadno se boš Oči in Sini in Sv. Dühi.

Sin, Marija je moja mati, moja lepa, moja ljübljena.

Tak sam šteo in tak sam zapovedao, da jo naj blaženo imenujejo vsi narodi in jo kak

najbolé pobožno častijo; zato ar sam njoj jaz, ki sam mogočen, napravo velke reči; — jaz sam zapovedao in kak sam zapovedao, tak se je zgodilo.

V mojej Cerkvi je njoj nikdar ne obmučala čast in hvala. Pogledni njene svetke; kelko jih je in kak velki so; in slavospevi njoj na čast, kak dosta jih je.

Vsikdi jo poveličavlejo predgarje vsepovsedi jo častijo narodi; njoj so posvečeni vsi, ki so pravičnoga srca. To je bila moja volja, tak sam zapovedao.

Moja stvar si; — spunjavi mojo voljo, razširjaj vsikdi češčenje Marije — matere; vsikdi jo povišavli, povsedi hvali, priporočaj njeno pobožnost, kelko moreš, tudi drugim.

Srečen tisti, ki je rob Marijin in njoj zbira služabnike. Srečen narod, ki njo časti. Blagoslovljeni do od Gospoda, v rosi izpod neba in v vlažnosti zemlje, v milösti na tom sveti in diki v nebesaj. Marijin služabnik se ne pogübi.

O Devica, trikrat blažena; ki si me pod križom vzela za sina, vzemi me za služabnika. Pokaži mi, da si moja mati, s tem, da mi izprosiš globoko pobožnost do tebe.

O mogočna Devica, ki si zmagala kačo, olejšaj mi trpljenje, razveži vezi mojih grehov.

O Devica, na tvoj migljaj se delijo nebeski kinči, dodeli mi milost: obdrži mi trdno vero, močno vüpanje, gorečo ljübezen in dar molitve; dodeli mi jakost čistosti, poniznosti, zaničüvanja sveta in gorečnost za zveličanje duš.

O Devica, pomočnica kristjanov, pomagaj mi v vsej stiskaj, vari me vsakše nesreče v življenji in ob smrti! Hvalo te bom in te vsakši den za to proso. S tvojov pomočjov bom razpršo moje sovražnike in prezirao moje nasprotnike.

O Marija, naj ti služijo narodi, častijo naj te rodovi, priklo-nijo naj se pred tehom vsa ljudstva.

Gospod naj mi dodeli, da bom mogoč tvoje češčenje kak najbolé razširiti in zmagati tvoje sovražnike. Amen.

Dober prijateo.

Po divjoj püščavi ide eden popotnik. Trüden je, lačen in žeden. Kak daleč ti sega oko, nevidiš drugoga kak malo trdo travo pa razpokano zemlo. Sunce je že odišlo za goro; kmica se dela, s sivimi oblaki je zovlečeno nebo.

„Grozna noč bode to“, si misli naš popotnik. Na sevrnom kraji pa zapazi med tem edno goščo. Ide dale in glejte, tam v daljavi mala hižička. Komaj pride tak blüži, ka more razločiti, da je zaistino človeško prebivališče, že vidi, ka njemi proti ide eden človik. Milo in ljübeznivo ga pozdravi:

„Pridi k meni, prijateo, njemi pravi, trüden si, lačen pa žeden. Tükar pri meni se lahko odpočiješ, pa okrepčas in tak vütro boš znovimi močmi nadaljavao svoje težavno potüvanje. Pela ga veselo v svojo hižičko. Pripravi vodo in pomagaa, da se gost lepo zmije, očisti od praha in znoja. Na to ga pa obleče v lepi čisti pa novi gvant in tak začneta večerjati. Po večerji pa po pobožnom pogovarjanji opravita večerno molitey sküпно in ležeta spat. Kak mirno, kak sladko je spao naš popotnik to noč! Že dolgo potüje. Z tüjega ide domo, kje ga že vsi težko pričaküjejo. Več dnij že ne vido žive düše in zdaj v toj samoti najde takšega prijatela! Sladka njemi je bila ta noč in dobro si je počino.

Na drugi den ga püščavnik spravi na pot pa njemi ljübeznivo naroči: „Samo po toj ravnici idi, v goščo se mi pa ne podaj za ves svet, ne, árgrozna bi bila za tebe gošča. Trda pa vozka bode tvoja pot po ravnici, po püščavi; pridejo pa tudi bregovi, prepadi, ali to je edino varna pot po šteroj prideš domo. Po gošči je pa gladka, mehka pot po

senci, ali glej: Tam stanujejo divji roparje, ki te napadnejo, slečejo pa vmorijo, ali te pa sebov odpelajo v večno sužnost. Iди srečno in Bog naj te vodi in srečno pripela domo.“

Nesrečnež pa zbojavši se vročega sunca pa trde poti, obrne v goščo, „Tukar bo prijetnejše pa bogše,“ si misli.

Ali komaj je v gošči pa že čuje od vseh strani ropot pa vidi, ka je vse puho roparov in razbojnikov, ki vsi proti njemu letijo z nožami. Groza ga obide in smrtni strah. V ednem trenutki ga zgrabijo, lepi gvant z njega strgajo in grozne rane njemu nasekajo, ka se na slednje nezavesten zruši na tla. Oni ga pa pustijo tam pa odidejo.

Puščavnik je pa gledao, kam je šo popotnik; da je pa zopazoval, ka je v goščo obrno, je taki začno bežati za njim. Ali predaleč je bio. Čuo je samo, kak je ov kričao za pomoč. Najde ga v potoki krvi — v nezavesti z zevajočimi ranami. Na rame ga vzeme pa ga nese domo. Omije njemu rane in obveže pa ga spravi pazlivo v svojo posteo. Vrači ga, dvori njemu kak dobra mati svojemu sinu, dokeč popolnoma ne ozdravi. Potem ga pa zopet obleče v novi gvant pa ga po varnoj proti spravi domo, koma tudi srečno pride. — To je zaistino dober prijateo.

*

Pomislimo malo, ali ne boljši jezerokrat naš prijateo: Jezus Kristus! Popotniki smo mi vsi, ki idemo prek brgov in dolov, prek goščav in puščav, trpljenja, boleznj, nadlog, težav in žalosti! Trudni smo, lačni in žedni. „Bog moj! Jaz nikdar ne postanem sveti, tak zdihavlemo, nikdar ne pridem v večno domovino, k tebi, o Oča nebeski!“ Bridkosti nas obhajajo, skušnjave so premočne, pa glej, o duša, Prijateo te čaka milo te k sebi zove. Vidiš tam cerkev? V cerkvi v malom tabernakli prebivlje tvoj najboljši Prijateo. V tisto hižičko zapreto Srce, ki bje edino za tebe, ki te čaka tak željno, ki te

zove tak milo pa ljubeznivo, da se njemu nemreš proti postavljati: „Pridite k meni vsi ki ste obteršeni, ki trpite in jaz vas oblehkotim!“

V oltari je tisto včlovečeno za nas prehodnjeno Srce, ki se nam da samogo sebe v duševno hrano; Srce ki nas opere, ki nas obleče v posvečujoče milost pri svetoj spovidi. Gledajte to je naš pravi pa najboljši Prijateo. On vam da v hrano svoje lastno meso in krv v svetom obhajili. Kda že enkrat zarazmimo to veliko ljubezen božjega Zveličitela? Mi grešna stvorjenja smemo jesti pri stoli našega Boga in jesti Njega samoga! Kelkokrat nas je že Jezus nasito z tem čudovitnim živežom in nam je dao dobre nasvete (tanače) za življenje, mi smo ga pa ne poslušali!

„Prijateo, nam je tiho in milo v srci šepetao, prijateo, glej ta pot je lepa pa prijetna, pot greha, da je pa smrtno nevarna; če ideš po njoj, prideš vu vekivečno robstvo, iz šteroga se nikdar ne odslobodiš. Če pa ideš po težkoj poti pravičnosti, po poti trpljenja, ponižnosti, zatajivanja, po poti ljubezni do Boga in bližnjega, po poti — treznosti — prideš veselo in srečno v vekivečno domovino, kje te že Marija, angeli in svetniki željno čakajo.“ Tak lepo nam še dale dosti lepoga pove te naš Prijateo, gda ga imamo v srci.

Pa žalibog ne smo se ravnali po njegovom nasveti. Spadnoli smo, v roke smo prišli našemu sovražniku, ki nas sleče od posvečujoče milošče, ki nam dušo smrtno rani ino nas spravi vu vekivečno pregnanstvo. Nesrečni, zakaj smo to delali. Za malo vživanja smo dali smrt svojoj duši ki je več vredna, kak celi svet; duši, štera se je prle hranila z najsvetejšim. Telom Jezusa Kristusa, duši, ki je bila stvorjena za vekivečno veselje in mi smo jo odločili pa vekivečni ogenj. Ali je to ne grozna nespamet pa norost? Predragi Slovenci, ali mate malo razuma, ka ešče ednok na sebi

dopustite tak grozno nesrečo za malo veselje, za malo vživanja ali sreče?

Hvala Bogi, da mammo ešče tak dobroga Prijatela, ki nam na pomoč pribeži, nam znova zvraci dušo in nam jo okrepča. Tak nam pomaga ljubi Jezus, dokeč ne pridemo srečno v domovino, kje nas on tam čaka z Angeli in Svetniki in nam bode vesele reci pravo:

„Pridi skrben pa veren hlapec vu veselje svojega Gospoda.“

Mladenec.

Materin pogled.

Smo pravili, da ne trbe vsikdar včasi šibe nūcati, če se dete pregreši (kaj slaboga napravi), nego moreme prle druge pripomočke vzeti. Prvi pripomoček je pogled, resen pogled. Bo gotovo što pitao: Jeli tudi s pogledom lahko kaštigamo, ali bole opominamo? O gotovo, in največkrat se dosta več dosegne, nego kreganje in šiba. Da pr vaš pogled pri deteti kaj pomaga, morete si najprle z restnostjov in odločnostjov pridobiti poštvanje in šiba de vaš pogled pri deteti. Gda tedaj dete vidi svojo dobro mater žalostno in potrto zavolo njegove napake in hūdbije, ga to boli in njemu je žao da jo je razžalostio. Kak njemu je pa šče hūdo, če vidi v očeh svoje matere skuze in to zavolo njega; kamenno srce bi mogeo meti, da bi ga to ne ganolo in nazaj k dobromi pripelalo.

Dobroj materi so slabi prijatelji zapelali edinoga sina. Začeo je karte igrati in dugo večer ostajati z doma, se razmi, da je pri tem tudi zanemarjao svoje verske dužnosti. Mater je to jako bolelo. Ga je opominjala, prosila, nego vse to je nikaj ne pomagalo. Skrbela je, da njemu je doma kakše veselje pripravila, da bi tak rajši doma ostao. Nego če njoj je prav oblūbo, da več nede šo, so ga denok zapelali. Vsakši večer ga je čakala, da njemu je dala večerjo in ga spat spravila in tečas je molila

pred križom. Eden večer, je prišeo jako nezadovoljen, čemerem domov, namreč sreča ga je zapustila in je zgubo pri kartanji. Mati ga je nikaj ne vupala pitati, nego ga je prav žalostno poglednola. Sina je te pogled tak zbol, kak da bi njemi meč v srce porino. Ne je mogeo jesti nikaj in se je vlegeo v postelo. Ali zaspati je tudi ne mogeo, bolelo ga je, ne telko da je pri kartanji zgubo nego oni žalostni materin pogled. Premislavao je, kak je žalostno svojo dobro mater, štera telko skrbi za njega. Gda se je sin vlegeo, je mati nazaj pokleknola pred križ in naprej molila. Gda je pa mislila, da sin že spi, je šla proti njegovo posteli in se je nagnola prek njega in ga milo gledala v obraz. Sin je namreč zatisno oči, gda je mati vstanola. Medtem ka ga tak gleda njoj spadne edna skuza na sinov obraz, potem ga prekriži na čeli in odide v drugo sobo (hižo). Sina pa ki ga je že tak bolo oni materin pogled ga je ta skuza naravno žgala. Tak se njemi je vidlo, da njemi tam lice gori kama je ta skuza spadnola. Bole ga je pa ešče peklo srce. Bridko se je razjoko in skleno da vutro prvo njegovo delo bo, da bo proso odpušcanje mater. Skleno je pa tudi da nešče več nigdar jih žaliti in, da od te vore več nede nede igrao na karte. Ali mati je tudi ne mogla zaspati, premislavala je, ka se je moglo njenomi sini zgoditi, da je tak čuden prišo domov in je molila. In glejte komaj sin čuje, da so mati vstanoli, beži k njim poklekne pred njih in jih prosi odpuščenje in zednim njim pa oblubi, da se poboljša in, da jih nešče nigdar več žalostiti. To oblubo je tudi obdržao.

Vidite dragi štariši, da je dostakrat močnejši eden pogled, kak pa vnogi opomini, kreganje in šiba. Nego te samo te pomaga če vas deca zaistino ljubijo in spoštujejo. Znajte pa ešče, da skuze štere v čemeraj točite nikaj ne pomagajo, samo one,

štere so iz ljubezni do deteta, da njemi ešče pomagata na pravo pot.

Bojan.

Cerkvene novice.

Na vödavanje „M. Lista in Novin“: Sr. Bistrica naročniki 334 K, Žižki 428 K, Trnje Tkalec Ane naročniki 322 K, M. Polana Sernek Ferenca naročniki 120 K, Rankovci Majcan Leopold 40 K, Ljubljana dr. M. Slavič 200 K, G. Bistrica Vučko Jožef 10 K, Dokležovje naročniki 323 K, D. Bistrica Kovač Julia 20 K, Sv. Martin naročniki 126 K, Berkovci Lebar Roza 18 K, M. Petrovci naročniki 60 K, naročniki Ūtroša Bare G. Bistrica 96 K, G. Bistrica Balažic Ana 4 K, Tkalec Marija i Tkalec Kata vsaka 10 K., Lipa naročniki 422, Gomilica 760 K.

Liplanski župan Peter Skalič nam javlja, da so za küpljenje zvona darüvali: Amerikanci 8.800 K, dari občine 8.582 K, l. 1920. ostalo od travnika 1200 K, fküp 18.582 K. (osemnajsetjezero petsto osemdesetdve). Zvon je koštao (101 kila) 18.017 K. 60 fil. (osemnajsetjezero sedenajset). vlak do Lendave 223 K, vožnja domo in v tören postavljanje 230 K. Železo 72 K, 200 K, pot v Ljubljano in tam bivanje štiri dni. Vse fküp znaša 18.752 K. 60 fil. Tak je več vödano, kak notri dobljeno. Županstvo se tem popotom zahvaljuje vsem darovnikom na njihovom dari.

Tridnevnic v Bogojini.

Pred vsemi svetci sta mnogoštevilno obiskano tretjeredniško pobožnost opravljala ob priliki sedemstoletnice tretjega reda OO. Benvenut i Apolinar iz Varaždina v Bogojini. Vsaki den sta držala dve predgi, s pomočjov salezijancov spovedala jezerošesto düš i 5000 jih v tej dnevaj vküpno prečistila.

Lepa sprememba. Sv. Oča so poslali na Francosko svojega poslanika. Pred bojom je bio te gospod ešče v civili i je bio poslanik zmožnoga ruskoga cara ešče kak civil v pravoslavnoj veri. V boji se je zpoznal z katoli-

čanskov verov po milošči božoj stopo prek na njo, postao dühovnik katoličanski in zdaj zastopa mesto ruskoga cara namestnika Kristošovoga. Jeli kak lepa sprememba?

Českich vučitelov se je ravno dvejezero priglasilo za vstop v katoličansko vučiteljsko društvo. Pali kak lepi vzgled je to? Što bi mislo, ka v tistoj Českoj, v šteroj zaistino s pek-lenskimi silami preganjajo cerkev, bi se našlo toliko dobrih vzgojitelov nedužne dece. Pač Kristuš svoje Cerkve nigdar ne ostavi i kem bole jo napadajo, tem bole jo zagovarja. Českich vučitelov društvo to pravico pali posvedoči. Zato se pa ne bojmo, če v našoj državi tudi kažejo preganjalci cerkve svoje preklenske rogle, Kristuš je bo pobio z našov živov verov, zato vüpaймо in molimo dosta i stojmo močni proti nevernosti.

Priporočitev. V sv. meše na čast Sv. Družini priporoča svoje zadeve G. T. G. S. — Prosi mir v hiši. B. V. Ž. — Za poravnanje zakonske svaje. V. K. K. — Razširitco naših listov. Uredništvo.

Iz Italijanskoga nam javlajo: Za češko-slovaške dečke so salezijanci odprli eden zavod pri Turini. Imeli do letos 50 dečkov iz mlade republike, na vekše so dečki Slovaki.

Na gori Monte-Santo (Sveta gora) bio samostan, šteroga je tudi unicila svetovna vojska, s slavnim svetiščom Mater božje; na razvalinaj toga samostana so franciškani postavili začasno kapelico, posvečeno na čast Materi božjoj. Sem hodijo sedaj romarje, šteri spevajo i molijo pred Marijinim kepom, v lepom slovenskom jeziki.

Romanje Čeho-Slovakov v Rim. Iz Čeho-Slovaške republike je romalo v Rim minoli mesec nad 650 romarov, s temi je bilo: dva nadškofa, sedem škotov, več poslancov in dühovnikov. Ljudstvo je bilo v narodnih nošah. To je odgovor českoga ljudstva českim preganjalcom cerkve in vere.